

CAPITOLUL UNU

ZIUA ÎN CARE A ÎNCEPUT TOTUL

Să pornim de la ziua în care a început totul.
În ziua în care a început totul, Lucy
Dungston se trezi.

*Bun. Am pornit, dar nu-i prea interesant, nu? Hai
să mai încercăm o dată.*

În ziua în care a început totul, Lucy Dungston
se trezi din cauza unui zgomot neobișnuit...

*Ei, parcă-i ceva mai bine. Să vedem ce se întâmplă
mai departe...*

Era zgomotul deșteptătorului care suna în ca-
mera mamei.

*Iar devine cam plicticos, nu? Să mai încercăm
o dată și partea asta...*

Era zgomotul deșteptătorului care suna în camera mamei pentru că mama lui Lucy nu era acolo să-l oprească. Vezi tu, Lucy era pe cale să afle că în noaptea aceea, în timp ce dormea, mama ei dispăruse...

VAI! DE! MINE!

Imaginează-ți că te trezești și descoperi că, peste noapte, mama a dispărut! Mă trec fiorii de fiecare dată când spun povestea asta. Pot să jur că te gândești: „Urmează cea mai formidabilă poveste de groază din lume. Abia aștept s-o citesc și să le spun tuturor prietenilor mei ce curaj am, pentru că nu m-am speriat niciun pic.“

Chiar dacă, de fapt, ți-a fost frică tot timpul.

Ei bine, să știi că ăsta-i abia începutul. Stai să vezi când o să citești mai încolo, după ce apar și Scârții!

Să-mi spui dacă ți se face frică... pentru că mie mi s-a făcut!

Atunci, în ziua în care a început totul, Lucy s-a dat jos din pat, și-a luat halatul albastru pufos, apoi a pășit pe podeaua care scârțâia, încălzită acum de soarele dimineții strecurat printre perdele.

Ți-ar plăcea să știi cum arăta Lucy?

Bineînțeles că ți-ar plăcea! Uite o imagine...

După cum vezi, avea părul mai scurt decât majoritatea fetelor, cafeniu ca noroiul sau ca ciocolata, și chiar dacă lui Lucy îi plăcea așa, scurt, mama insista să-și lase breton.

— Ca să nu mai semeni a băiat! spunea mama (înainte să fi dispărut, bineînțeles).

Treaba asta o deranja rău pe Lucy, deoarece bretonul îi cădea mereu în ochi, ceea ce însemna că era nevoită tot timpul să-și lingă palma și să-l netezească într-o parte, cât să poată vedea.

Ochii ei, după ce dădea bretonul deoparte, erau verzi-căprui... sau poate căprui-verzui. În orice caz, erau puțin verzi și puțin căprui. Ai putea spune că Lucy nu avea nimic deosebit și ar fi adevărat; nu se diferenția de restul copiilor din Whiffington, ceea ce înseamnă alt mod de-a spune că era cu adevărat deosebită.

Dar vorbim mai amănunțit despre asta ceva mai târziu.

— Mami? strigă Lucy, pășind tiptil pe palier spre camera mamei.

Desigur, tu știi deja că nu avea cine să-i răspundă, pentru că mama ei dispăruse!

În timp ce deschidea încetișor ușa camerei și băga capul înăuntru, lui Lucy începu să-i bată inima mai tare în piept.

Cartea doamnei Dungston rămăsese pe noptieră, cu un semn ițit din ea și cu ochelarii de citit deasupra. Lângă carte stătea cana ei goală de cacao, imprimată cu buline galbene. Papucii de casă erau aranjați frumos lângă pat. Totul arăta ca de obicei. În afară de țârâitul strident al deșteptătorului și de faptul că patul era ciudat de gol.

Lucy opri deșteptătorul și dădu fuga să verifice în baie.

În cadă nu era nimeni.

La duș nu era nimeni.

La closet nu era nimeni (deși Lucy ar fi fost extrem de surprinsă s-o găsească pe mama ascunzându-se acolo).

Alergă la parter.

În bucătărie nu era nimeni.

În living nu era nimeni.

Nimeni nicăieri.

— Mamă? **MAMĂ?** strigă ea, cu o undă de panică crescându-i în glas, în timp ce inima îi țopăia în piept ca o broască.

Vezi tu, lucrul cel mai de speriat era că lui Lucy Dungston nu i se întâmpla asta pentru prima oară.

Cu câteva luni în urmă, dispăruse și tatăl ei!

De necrezut, nu-i așa?

Mama lui Lucy fusese distrusă.

— Probabil că a plecat cu altă femeie, o auzise Lucy șușotind în curtea școlii pe una dintre celelalte mame.

— Ce bărbat infidel și stricat! spusese alta, clătinând din cap.

Dar Lucy nu-l considera pe tata cătuși de puțin stricat. Nu putea crede că ar fi plecat fără să-și ia

rămas-bun de la ea, fără să lase un bilet, fără să spună unde se ducea, fără să-și termine biscuitul cu ciocolată pe jumătate mâncat și cana de ceai abia începută, pe care o găsisese pe noptiera lui în dimineața dispariției.

Așa că în *acea* dimineață, în ziua în care a început totul, Lucy avu sentimentul foarte ciudat că între cele două dispariții exista o legătură și că se petrecea ceva ciudat.

Dădu fuga pe hol, înșfăcă telefonul de pe măsuta cam șchioapă și formă numărul de mobil al mamei (îl știa pe de rost, în caz de urgență, cum ar trebui să-l știe orice copil cuminte de unsprezece ani). Dar, când telefonul mamei începu să sune, Lucy îi văzu luminițele pe brațul canapelei.

Închise și lăsă învinsă capul în piept.

Își privi picioarele... picioare... pantofi... Pantofii mamei!

Dădu fuga spre ușa de la intrare. Pe covoraș, exact acolo unde îi descălțase mama de cu seară și de unde îi încălța în fiecare zi înainte să plece, erau o pereche de mocasini comozi, fără toc, împodobiți cu floricele lucioase. Mama nu s-ar fi dus nicăieri fără pantofi... nu-i așa?

Lui Lucy îi stătu inima în loc. Totul i se părea mult prea cunoscut. În ziua când dispăruse tata, unul dintre lucrurile cele mai stranii fusese acela că bocancii lui preferați, negri și butucănoși, cu șireturi galbene, pe care îi purta absolut în fiecare zi, rămăseseră lângă ușă, ca și cum n-ar fi plecat nicăieri. Exact ca pantofii mamei!

Lucy știa că nu putea face decât un singur lucru. Trebuia să anunțe poliția.

Nu mai sunase niciodată la poliție, iar în timp ce apăsa emoționată cele trei cifre ale numărului, cu degetul tremurând, inima îi bubuia în piept.

Ce crezi tu că s-a întâmplat mai departe? Dacă te gândești că a răspuns un polițist la telefon și i-a spus: „Stai liniștită, Lucy, am găsit-o pe mama ta, o aducem chiar acum acasă, iar pe drum cumpărăm și ceva de mâncare pentru micul-dejun. Ce ai dori?“, să știi că te-ai înșela foarte rău și probabil că n-ar trebui să scrii niciodată o carte.

De fapt, s-a întâmplat cel mai rău lucru care i-ar fi putut trece prin cap lui Lucy...

Nimic.

Telefonul doar sună, sună și iar sună, până când Lucy închise.

— De când nu răspunde poliția la telefon? își spusese Lucy cu voce tare, iar glasul îi răsună neobișnuit în casa goală.

O voce mică îi răspunse în capul ei: „De când se petrece ceva ciudat...”

Lucy deschise ușa și ieși afară, în aerul puturos al dimineții. Era destul de normal ca aerul din jurul casei familiei Dungston să fie puturos. Mirosea ca un amestec de pârțuri, un dram de brânză puturoasă cu damf de ciorapi, plus un iz înțepător de varză proaspăt fiartă. Nu casa mirosea așa, ci camionul parcat pe alee. Era un camion de gunoi din acela îndesat, demodat și gata să-ți mute nasul, care se târâie prin oraș însoțit de niște oameni soioși și veseli, îmbrăcați în salopete răpănoase, ca să adune sacii cu gunoi împuțit ai tuturor.

Tatăl lui Lucy fusese exact unul dintre oamenii aceia veseli și soioși care strâng gunoiul. Era gunoierul orașului Whiffington, unde locuia – *pardon*, unde LOUISE – înainte să dispară. De când se făcuse nevăzut, camionul lui rămăsese parcat pe alee și împuțea toată strada. Doamna Dungston

încercase, desigur, să-l vândă, dar nu voia nimeni un lucru vechi și puturos ca acela. Până și firma de colectat fier vechi din Dungston spunea că duhoarea era prea puternică ca să-l poată face ei bucăți! Așa că stătea acolo, pe aleea lui Lucy.

Dacă te trezești vreodată în spatele unui astfel de camion, adulmecă-l puțin, numai un pic, și vei ști cum mirosea casa lui Lucy Dungston.

Dar să ne întoarcem la ziua în care a început totul.

Lucy observă imediat că pe Bulevardul Vălmășelii, unde locuia, ceva nu era în regulă. De obicei, un trafic aglomerat de mașini bloca strada, cu mame și tați care își duceau copiii la școală, mergeau la lucru, se îndreptau spre poștă ori spre coafor și făceau toate lucrurile acelea plicticoase pe care le fac oamenii mari. Dar azi, șoseaua nu era aglomerată. Nu numai că nu era aglomerată, era complet pustie. Nu circula nici măcar o singură mașină. Lucy se uită în stânga, pe urmă în dreapta, pe urmă repetă mișcarea asta de încă vreo douăzeci de ori – dar ar fi o prostie ca eu să scriu despre fiecare dintre aceste dăți –, iar când termină, era

convinsă că avea dreptate: în orașul Whiffington se petrecea categoric ceva ciudat.

— Ce papucii mei se întâmplă aici? se întrebă ea.
Chiar așa, ce papucii tăi, Lucy!

Unde era domnul Ratcliffe, moșul zbârcit care făcea yoga în grădina din fața casei numai în chi-loți? (Susținea că asta era secretul pentru a rămâne tânăr.)

Unde era Molly, lăptăreasa, care distribuia sticle de lapte proaspăt din furgoneta ei electrică?

Unde era Mario, italianul de pe strada vecină, care făcea jogging pe-acolo în fiecare dimineață într-un șort mititel din lycra?

Unde era toată lumea?

În clipa aceea, Lucy auzi un zgomot. Îi sări inima în piept. Să fi fost mama?

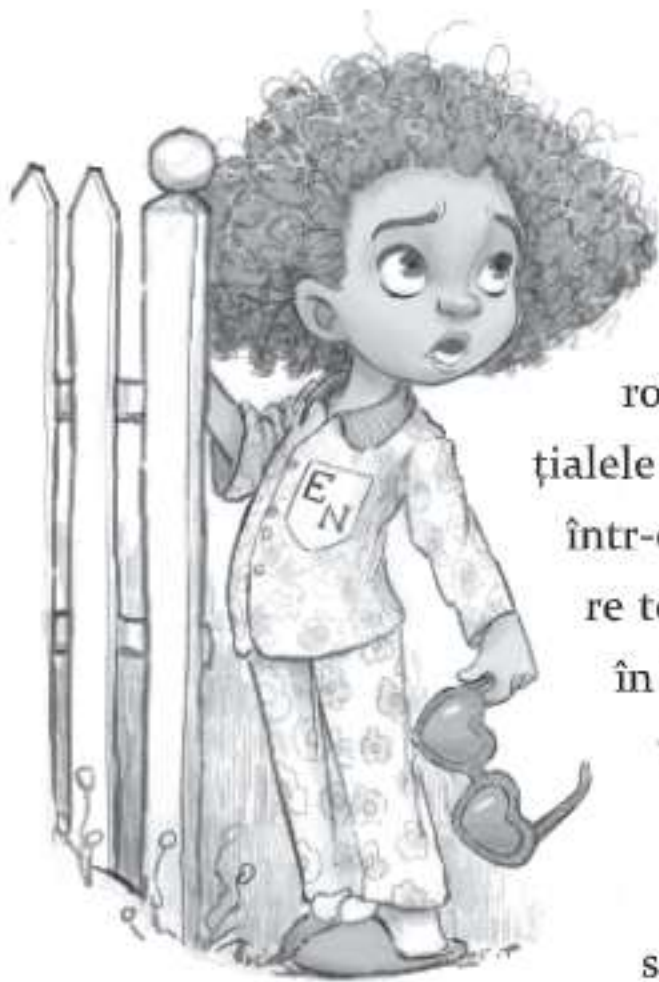
De undeva de pe Bulevardul Vălmășelii se auzi un scârțâit lung, leneș, urmat brusc de un **CLANG!**

— Hei! strigă Lucy.

— Mama? întrebă o voce slabă de după gardul unei grădini aflate două case mai încolo.

— Ella! Tu erai!

Lucy o văzu apărând pe Ella Noying și oftă ușurată. Mai întâi se ivi clăia de păr afro, urmată de

obrajii rotunzi și de ochii mari, căprui, care reușeau mereu s-o scoată din încurcături. Purta o pijama roz din mătase lucioasă, cu inițialele ei brodate pe buzunar. Avea într-o mână niște ochelari de soare tot roz, de firmă, cu lentilele în formă de inimioare. Lucy n-o vedea niciodată pe Ella fără ei.

— Lucy, nu-i găsesc pe mama și pe tata și trebuie să-mi facă cineva piure de avocado.

Înainte să apuce Lucy să-i răspundă, de vizavi se deschise altă ușă.

— Tată? șopti Norman Quirk, un băiat în clasă cu Lucy, care ieși șovăind în grădina din fața casei lui.

Norman purta o uniformă de cercetaș imaculată și călcată impecabil, acoperită de cele mai multe embleme acordate pentru realizări personale pe care le văzuse vreodată Lucy.

